

TORONYIRÁNY

XV. 3.

2021. január 17.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTESETŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Évközi 2. vasárnap

Január 18. Árpád-házi Szent Margit, szűz

A mai ember gondolkodásmódja általában énközpontú, szubjektív beállítottságú. A külső világban, az eseményekben nem annyira a tárgyi valóság és igazság érdekl, hanem az, hogy neki mi köze van hozzájuk vagy azoknak őhöz, mit jelentenek számára, milyen személyes kapcsolata van a dolgokkal, s mi azoknak a mondanivalója életére vonatkozóan.

Krisztus az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit. A gyarlóságból, gyengeségből vagy rosszakaratból elkövetett bűn az emberi létezés legérzékenyebb, legfájdóbb pontja. Krisztus azért jött, hogy a bűntől megszabadítson. Erre nincs más lehetőségünk, csak általa lehetséges. Ezt bizonyítja az emberiség sok évezredes sok-sok kísérlete, próbálkozása.

A liturgia mindennap újra és újra rámutat Krisztusra, aki bűneinket elveszi. A miséző pap áldozás előtt Keresztelő Szent János szavait idézi: „Íme, az Isten Báránya...” Ez az egyház válasza a mai embernek arra a kérdésre: Ki ő számunkra? Mi közünk hozzá?

A benne hívő ember egész magatartása, egész élete pedig személyes tanúságtétel lehet ennek a válasznak igazságáról.

Csanád Béla

A szentmise olvasmányai

- 1. 1Sám 3,3b-10.19** Sámuel már ifjú korában prófétai meghívást és küldetést kap Istentől.
- 2. 1Kor 6,13c-15a. 17-20** Testünk által is - mely a Szentlélek temploma -, Istent kell dicsőítenünk.
- 3. Jn 1,35-42** Jézus, nyilvános működésének kezdetén megismerkedik a későbbi apostolokkal, akik Keresztelő János által kerülnek vele kapcsolatba: Andrással, Jánossal és Simonnal.

Az első tanítványok

Az evangélista időben összekapcsolja János tanúságtételét az első tanítványok csatlakozásával, és hivatkozik arra, hogy a jelenet a következő napon játszódott le. De talán még fontosabb az értelmi összefüggés. Jelzi, hogy a Keresztelő fellépése nem volt hatástalan, mert megvan a folytatása az egyházban. Hitvédelmileg pedig arra utal, hogy a szemtanúk át tudtak menni Jánostól Krisztushoz, és ez volt az üdvtörténet igazi követelménye. Ami Jánossal elkezdődött, az Jézussal befejeződött. Ezt a század végén még meglevő János-tanítványoknak is meg kellene érteniük.

János mellett két tanítványa áll. Amint később megtudjuk, az egyik András, Simon Péter testvére, a másik ismeretlen marad. De ez a „másik tanítvány” még többször feltűnik az evangéliumban. A szenvedés története pedig – minden bizonnyal őt – már úgy említi, mint „a tanítvány, akit Jézus kedvelt”. A hagyomány János apostolt látta benne, Zebedeus fiát, akit egyúttal az evangélium szerzőjének is tartott. A Keresztelő a két tanítvány előtt Jézust ismételtén úgy nevezi meg, hogy ő az Isten Báránya, s a két tanítvány ezért szegődik a nyomába. Lehetetlen fel nem ismerni a célzást arra, hogy a Jézusról szóló beszédnek ez az igazi tartalma. Ő az áldozati bárány, aki eleget tett nevünkben a világ bűnéért. Az ember üdvösségét csak az ilyen messiásban lehet megtalálni, nem pedig olyanokban, kik politikai szerepet vállaltak és azzal kerestek feltűnést. Azért írja majd Pál apostol is, hogy a korintusiak között nem akart másról beszélni, csak a megfeszített Jézusról (1Kor 2,2). János tanúszkodására a két tanítvány követi Jézust, és szeretne szóba elegyedni vele. Az ilyen elindulás a hit kezdete. Jelet kaptak, amely felébresztette érdeklődésüket, s azért szegődnek a nyomába, hogy teljes hitet kapjanak tőle és „nála maradjanak”. Mivel ebben az evangéliumban a jelkép minduntalan helyet kap, azért feltételezhetjük, hogy Jézus viselkedésének is megvan a jelentése. Ő maga segíti elő a két tanítvány közeledését azzal, hogy megszólítja őket: Mit akartok? Ők talán még semmit sem akartak, csak szeretnék volna közelebről megismerni azt, akiről a Keresztelő olyan különös tanúságot tett. Az evangélista a további beszélgetést nem írja le. Azt sem mondja meg, hogy Jé-

zus hol lakott ezekben a napokban. Igazi jelentősége csak annak van, hogy a két tanítvány aznap nála maradt, s a találkozás döntő volt számukra, mert ettől kezdve ők is tanúskodnak Jézus mellett és másokat is hívnak hozzá. Visszaemlékeznek az időpontra is: a nappal 10. órája volt, tehát délután négy óra körül, amikor Jézussal találkoztak. Különben az evangélista itt még semmit sem jegyez fel Jézus tetteiből és szavaiból. Talán azt akarja érzékeltetni, hogy az Ige, akit az Atya Egyszülöttének dicsősége jellemez, pusztán jelenlétével is a kegyelem kiadásának forrása. Ezt főleg mennybemenetele után volt jó tudni, amikor már megvolt a hitbeli meggyőződés, hogy „mindnyájan az ő teljességéből merítünk”, és ez a teljesség soha el nem fogy.

A 41. versztől kezdve arról hallunk, hogy további három tanítvány hogyan került kapcsolatba Jézussal. Az evangélista úgy beszél róluk, mint akiket a keresztyén közösség ismer, tehát külön nem mutatja be őket. Inkább azt hangsúlyozza ki, hogy Jézus hogyan fogadja őket. Az ő viselkedése a kinyilatkoztatás, az egyháznak abból kell merítenie a hitét. Az első tanítványok meghívása valójában képe annak, hogy Jézus hogyan hívja meg az embereket az egyházba és hogyan alakítja ki bennük a hitet a kegyelem segítségével. Mindenkit személyesen szólít meg, és olyan vonatkozásban, amelyre fogékony, és amely a további küldetés alapja lehet.

András és a másik tanítvány a Jézussal való találkozásból magukkal viszik az újdonság és az ígéret élményét. Mindenkiben megvan a természetes ösztönzés, hogy az újdonságot, a hírt továbbadja. Itt a kép azonban már a jóhírnék, az evangéliumnak a továbbadását tükrözi. Aki megismerte Jézust és a hitben elfogadta, az küldetést kap, hogy másokat is részesítsen élményében. A leírásban ugyan megmarad a titokzatosság, hogy ki az a „másik tanítvány”, és miért marad ismeretlenségben, de attól függetlenül Jézus ügye kezd kibontakozni. Másnap reggel András találkozik a testvérével, Simonnal, aki minden bizonnyal szintén ott volt a Keresztelő Jánost hallgató emberek között. A hírt így közli vele: Megtaláltuk a Messiást, vagy más szóval a Fölkentet. A görög „Khristos” a Messiach fordítása, s mindkettő fölkentet jelent. Amikor András elvezeti testvérét Jézushoz, érezzük, hogy az evangélista egy ünnepélyes jelenetet ír le, amelyben egy fontos jogi mozzanat is van. Jézus „ráemeli tekintetét” Simonra, és úgy szólítja meg. A mozzulatnak az ilyen megfigyelése inkább Márk evangéliumában található, és mindig kifejezi az utána következő szavak fontosságát (Mk 3,5-33; 10,21). A megszólítás így hangzik: Te Simon vagy, János fia, de Kéfa, azaz Péter lesz a neved. Érdekes, hogy Simon apja itt János, Johannes, nem Jona, mint a Mt 16,17-ben. Jézus jövő időben beszél (nevezni fognak), tehát itt még nem adja neki az új nevet; az csak később következik (Mt 16,17). Ez a kijelentés inkább jövőndőlés, és ugyanaz a szerepe, mint alább (50. vers) a Natánálhoz intézett szavaknak: Jézus ismeri a titkokat, ismeri a jövőt, magában hordozza a próféták karizmáját, s az első tanítványokat ez ösztönözte hitre. Mindenesetre az evangélista Péter különleges szerepére is céloz, és tudja, hogy amikor a könyvét írja, a jövőndőlés már teljesedett. A Jézustól kapott névnek az egész egyház számára volt jelentősége. A könyvben nagy szerepet kap a „másik tanítvány is, akit Jézus kedvelt”, de Péter elsősege vitathatatlan. Ő beszél a tizenkettő nevében (6,67), követni fogja Mesterét a vértanúságban (21,18) és ő lesz Jézus nyájának pásztora (21,36). Egyes modern egzegéták rivalitást vélnek felfedezni Péter és János között, de ennek nem találjuk nyomát. Sőt annak sem, hogy az apostoli egyházban két ilyen irányzat lett volna. Annyit azonban biztosan megtudhatunk, hogy Jézus már az első tanítványok meghívásánál szembe előtt tartotta az egyház szervezetét és berendezkedését. Ott meglesz a helye az iránta való szeretetnek és a jogi tekintélynek.

Gál Ferenc

A nevelés öröme (14.)

Az ember nevelésének művészete

16. Az óvoda szerepe a nevelésben

Az óvoda adományként született és jog lett belőle. A gyermek joga, hogy a társadalom ellássa, és a szülők joga, hogy segítséget kapjanak feladataikhoz. Aki az óvodát parkoló pályának tekinti, az egyáltalán nem értette meg annak valódi nevelő, társadalmi és kulturális szerepét. Elősegíti a gyermek fejlődését, segít neki abban, hogy a hozzá hasonlóak társaságában lehessen, műveltséget közvetít. Ha az óvoda és a család is a nevelés színterei, mégis miben különböznek?

A családban a nevelés *informális*, vagyis a szülők nem közép és hosszú távú pontos célok eléréséhez szükséges tevékenységként tervezik meg, hanem a magától adódó alkalmakat használják fel. Nem egy bizonyos módszert követnek, hanem a szeretet és a figyelem természetes párbeszédét. A gyermeket attól függetlenül szeretik ami, és a gyermeknek nem kell különösebb erőfeszítéseket tennie, hogy szeressék.

Az óvodai nevelés viszont *formális*, amennyiben a századok folyamán pedagógusok, filozófusok és orvosok által kidolgozott és megtervezett módszereket követ, és ezeket teszi személyessé az egyes tanárok felkészítésének köszönhetően, hiszen ők ültetik át a gyakorlatba, hogy bizonyos célokot elérjenek. A családtól eltérően, az óvodában a gyermeknek ki kell lépnie magából, hogy megtanulja elfogadni a többieket, ha azt akarja, hogy őt is elfogadják.

Az óvodai és iskolai nevelés két fő irányvonala az *egyénytés* és a *szocializáció*.

Az előbbi megköveteli, hogy a nevelési folyamat alkalmazkodjon a gyermekek egyéniségéhez. Nem létezik egyetlen Peti, aki magában foglalja az összes gyermeket, hanem van Márk, Luca, Jancsi, Palkó, Fülöp. A tanároknak pedig eszközöket kell nyújtani a

- *felzárkózáshoz*, hogy a kevésbé tehetségesek is utolérjék a társaikat,
- *fejlődéshez*, ami integráló tevékenységeket tesz lehetővé a tehetségesebbeknek,
- *gyakorláshoz*, hogy leülepedjenek és megerősödjenek a tanultak.

A második elősegíti egyes magatartásformák elsajátítását a kölcsönhatások és az alkalmazkodás mechanizmusának segítségével. Milyen az óvoda és a család kölcsönhatása, ha a gyermek fogyatékos?

A fogyatékoság a közvélekedés szerint annak az egyénnek az elégtelensége, aki szervi vagy pszichés okokból kifolyólag nem képes az önrendelkezésre. Ebben az esetben a szülők a felajánló szeretet még autentikusabb formájára (teljesen viszonzatlan) hivatottak. Tudniuk kell az élet értékét meglátni, túl a gyermekükben lévő korlátokon is. Sokszor a szülők képtelenek belenyugvással fogadni ezt az anomáliát, mert felelősnek tartják magukat; vagy a genetikai hátterük miatt, vagy azt hiszik, hogy a társadalom részéről szemrehányás éri őket, mintha büntetést érdemelnének, vagy tudatlanok lettek volna.

Ezek és egyéb lehetséges motivációk mögött ott van az ősi hiúság, hogy az élet közvetlen szerzőinek hisszük magunkat.

Egy egészséges, szép és okos gyermek az ügyesség, a hatékonyság és a hatalom szinonimájává vált. Ezzel szemben az ennél szerényebb szint a tehetetlenség égető érzését váltja ki.

Minden szülőnek meg kell tanulnia annak elfogadni a gyermekét, ami: **ADOMÁNYNAK**, főként adománynak (ez nem azt jelenti, hogy az adománnyal nem kell törődni, nem kell őt nevelni...!).

Létrehívtak minket a semmiből egy élet elkezdésével, amit, bár változásokra ítéltetett, de örökké és teljességben fogunk élni. Csak ez a gondolat adhat reményt, hogy tovább lássunk, így segítve gyermekeinket, hogy kihozzák a legtöbbet magukból, nem pedig másokból.

Az óvoda és a család küldetése az, hogy serkentő, nyugodt, elkedvetlenítő visszautasításokat, haszontalan és túlzott erőfeszítéseket, nélkülöző tanulást, atyáskodás nélküli nevelést nyújtson. Az óvodában, ha valamelyik gyermeknek nehézségei támadnak, akkor joga van ahhoz, hogy szakképzett segítők támogassák őt anélkül, hogy túlzottan örködnének felette.

Az óvoda és a család közötti kölcsönhatásnak a nyíltságon és az őszinteségen kell alapulnia, mert az előrelépés és a megtorpanás nem kizárólag az egyiknél vagy a másiknál fordulhat elő (nem hibáztatják egymást kölcsönösen), illetve az alázaton és segítőkészségen, hogy mindenki fejlődjön bennük, fogyatékosok és egészségesek egyaránt.

Akkor van igazi közösség, ha az egyik segít a másiknak a terhek elviselésében, így a súly is könnyebbé válik.

Ha az óvoda és a nevelők nehézségek esetén a család mellé tudnak állni igazságosságban, kreativitásban és szeretetben, akkor mindezek tűrhetőbbé teszik a terheket, sőt értelmet és jelentést adnak elviselésüknek.

Ami az oktatás intézményeit illeti, azt látjuk, hogy az állam nincs monopolhelyzetben. Az alkotmány rendelkezik arról, hogy a szociális szolgáltatások megvalósítása mind egyéni, mind közösségi jog. Az oktatás szabadsága lehetővé teszi az oktatási intézmények önállóságát az óvodától kezdve. A magánóvodák jelenléte az államiak mellett tehát a szabadság és a demokrácia jele, hiszen kitüntetett helyzetbe hozza a helyi kultúrákat, reagál a közösség valós problémáira, és elősegíti a tényleges önrendelkezést. Azok a szülők, akik nem állami óvodába adják a gyermekeiket közvetlenebbül osztják meg a működés felelősségét, amikor az elfogadott értékek alapján kidolgozott programhoz csatlakoznak, és aktívabban vesznek részt a gyermek képzésében. Ahol minden egyes ember egyidejűleg gyakorolhatja a szabad hatalmat magával és másokkal szemben, ott jelenik meg a valódi demokrácia. Ebben az önállóság és a felelősség párbeszédű és elkötelezettséggé válik. Ekkor valósul meg a következetes nevelés, amiben a gyermek biztonságot, bizalmat és nyugalmat talál.

17. A játék

A játékot úgy is nevezik, hogy „tanító út” a gyermeki személyiség fejlődésében. Az olyan ötletek, mint „Tegyünk úgy...”, „Ha mondjuk...” már a fantázia paradijsomának belépői, és a szavakon és gesztusokon keresztül valósulnak meg, átalakítva a környezetet a kalandok világává (a seprűnyélből így válhat repülőgéppé vagy ló).

Ha a játékban a *fantázia* jelentős szerepet játszik is, nem az egyetlen tényező: részt vesz benne az *értelem* és az *emlékezet* is, mert a kisgyermek játszva tanul, és a tanulásába bevonja az esztét és a testét. Amikor a gyermek játszik, komolyan cselekszik, egész lényét kifejezi, megtalálja a hatalmát és önállóságát. A játék élménye kedvez a valósággal való kapcsolatának, lelkesítő felfedezésekhez segíti hozzá, serkenti az adott helyzethez való nyelvet, elősegíti a mások felé való nyitást, örömmel bátorítja. Egyáltalán nem jelentéktelen dolog vagy pótcselekvés, hanem a teremtő élet része.

Ez a teremtés azt jelenti, hogy a gyermek megtanulja szimbolikusan újra létrehozni a valóságot. A játék, természetéből adódóan, elengedhetetlen emberi kifejező eszköze a *kreativitásnak*. Ez magában hordozza az *újdonágot*, ami elbűvöl, kíváncsiságot kelt és mindent vonzóvá és kellemezzé tesz. A játék megköveteli az *eredetiséget* olyannyira, hogy ha egy játék túl hosszúvá nyúlik, az fáraszt és unat, igényli a *zsenialitást*, amit a gyermek még nem, csak a felnőtt tud kifejezni, amikor értékekben hisz, és azokat követi azzal, hogy átéli és sajátjaivá teszi őket. Nemcsak a legnagyobbaknak (mint Dante, Galilei, Manzoni), hanem minden felnőttnek lehetősége van arra, hogy „zseniálissá” tegye életét a munkájában, a hivatásában.

(Folyt. köv.)

Flora Bresciani Nicassio

Vasárnapi jegyzet

Erdélyi Zsuzsanna emlékezete

Takáts Sándor ha a mában élne, írnia emlékezetes könyvét a magyar nagyasszonyokról, biztosan elegáns helyet adna Erdélyi Zsuzsannának, akit a néprajztudomány tudós kutatóként tart számon. Szakrális tájak emlékhagyományának ismeretében az egyháznak is ott kell emlegetnie, ahol Bálint Sándort, Őt mindmáig példaképének tekint: a néplélek magas rendű kultúrájának ismerőjét, akit annyi megaláztatás, mellőzés ért a kommunista rendszerben. Különös gesztusa a gondviselésnek, ha valakit úgy emel magasba, hogy először megéreztetni, mit jelent a tehetség – elhivatottság „nehéz öröme”. Erdélyi Zsuzsanna megélte ezt a politikai könyörtelenséget, amikor fiatal diplomata-sorból a semmi földjére lökte. De Erdélyi János (Arany János barátja) unokája feladhatta-e? A költő, a népköltészet fölfedezője az esztéta erős karakterű leszármazottja? Így lett a korábbi magyar-filozófia-olasz szak, és a gazdaságtudomány hallgatója néprajzos, maga is vidékjáró, magyar zenekutatók, folkloristák társaságában a néplélek érzékeny értője. Kodály mondta: ahhoz, hogy közel jusson valaki a néphagyományhoz, meg kell ismernie az életmódját.

Akkor talákoztam először Erdélyi Zsuzsannával, amikor az archaikus népi imádságokat gyűjtötte – országszerte. Néhány évvel korábban (1968-ban) nagyberényi asszonytól különös hosszú imádságot hallott, minőt sok ezer számban talált aztán. Jegyezte, magnózta a közlők ajkáról olyan közvetlenséggel, hogy Bartók megirigyelhette volna. Fölfedezett egy új forrásvidéket, melyet a nyelvész Pais Dezső „incognito spirituália”-nak nevezett. Az Erdélyi Zsuzsanna gyűjtötte több tízezer szövegörökségben számos népi Mária-költészeti darab lelhető. A költészet aranypecsétjével látták el a századok a teljes, „igen értékes anyagot”. Hogy ezt a fáradságot nem ismerő gyűjtőmunkát, a néplélek e páratlan szépségű dokumentumát hogyan fogadta a tudományos világ, elég a Népművészeti Európa-díjra, a Giuseppe Pitre – Salomone Marino-díjra gondolnunk, vagy a Magyar Örökség Díj aranykönyvére, amely Erdélyi Zsuzsanna tudós személyiségét, emberi nagyságát együtt méltatja.

A legnagyobb megtiszteltetés volt számomra, hogy a hetvenes évektől segítő újságíróként fogadott el a katolikus sajtó: Új Ember, Vigília révén. Ott lehettem azon a kaposvári konferencián, amikor az archaikus imádságok kis kötete, a *Hegyet hágék...* első bemutatóját páratlan érdeklődés követte. Amikor 2000-ben az 1090 lapnyi nagy kötetet a Kalligram kiadta, ezt írta Erdélyi Zsuzsanna dedikációként a nevemhez: „... első perctől kezdve segítőtársamnak.” Aligha lehetek erre méltó, mégis azzal az érzéssel mutatom meg barátainknak, amikor meglátogatnak: van ilyen kitüntetés is, magyar és európai tradíciókat számlálatlan évekig kutató nagyasszonytól. A bejegyzés figyelmeztet is, amint kötete minden fejezete: amit elődeink ránk hagytak, nem polcra helyezett dísz, hanem kötelességet szorgalmazó kincs a nemzet múltjából, a nemzet jövője számára. Időszzerű, mert nyelvi és etikai értéket növel, tudatosítja, hogy a vallásos népi lelkiület és az egyetemes irodalom kultúrája a XXI. században sem választható szét. Erdélyi Zsuzsanna álmának – álmunknak megvalósulásával: népi vallásosság gyűjteményének (állandó) múzeumi bemutatásával, és azokkal a szavakkal, melyeket könyvéből kölcsönöztünk: Isten legyen fölötte, szent köröszt előtte, Jézus vele, angyala őrizze. Mindannyiunk Atyja őrizze álmát!

† Tóth Sándor

hírek ..... információk

Az idén a keresztény egyházak az Ökumenikus Imahetet az egységért január 17-24. között rendezik, mely alap gondolata: „Maradjatok meg szeretetemben és sok gyümölcsöt teremtek” (Jn 15,5-9). A magyarországi ünnepélyes megnyitót január 17-én, most vasárnap 19 órakor tartják a budapesti Szent István Bazilikában a magyarországi keresztény egyházak vezetőinek részvételével. Beszédet mond Erdő Péter bíboros, ígét hirdet Steinbach József református püspök.

Az Ökumenikus Imahét keretében Szegeden a Székesegyházban Fekete Károly református püspök, Kondor Péter evangélikus püspök, Kiss-Rigó László püspök, valamint a szegedi keresztény közösségek felelős lelképásztorai és híveinek képviselőinek részvételével tartanak ökumenikus Istentiszteletet január 19-én, kedden 18.00 órakor.

A Szegedi Ökumenikus Lelkészkör tagjai kérik, hogy január 17. és 24. között minden pap, illetve lelkész a maga gyülekezetének tagjaival imádkozzék minden keresztény egységéért, Krisztus akarata szerint. Továbbá keressék annak módját, hogy a járványveszély elmúltával, a nyár folyamán a hívek aktív jelenlétével imanyolcadot tartsanak minden krisztushívő hit- és szeretetbeli egységéért fohászkodva.

Online konferenciát rendez január 24-én, 15 órától a Kárpát-medence nyolc hazai- és külhoni közösségével a tarjánvárosi Szent Gellért Plébánia. A Ferenc pápa által meghirdetett Isteni Ige vasárnapján azokkal a római, pécsi, debreceni, pozsonyi, komáromi, gyulafehérvári, kolozsvári, valamint szabadkai csoportokkal szeretnének kapcsolatot teremteni, melyek 2016 és 2020 között részt vettek az Ó- és az Újszövetségi Biblia felolvasásában. A szervezők rövid előadásra kérték Bábel Balázs kalocsai érseket, Kovács Gergely gyulafehérvári érseket és Balog Zoltán Dunamelléki Református egyházkerület püspökét, valamint Martos Levente Balázst, a Pápa Bibliikus Bizottság tagját, Pecsuk Ottót a Magyar Bibliatársulat elnökét és Akyama Manabu Tsukuba (Japán) egyetem professzorát. A konferenciába, melynek része a Gyüdi Sándor, a Szegedi Szimfonikus Zenekar Liszt Ferenc-díjas karmestere által válogatott zenei összeállítás, mintegy ezren kapcsolódhatnak be. A „bibliás imaórán” való részvétel regisztrációhoz kötött, jelentkezni a panibalazs@regio10.hu e-mail címen lehet.

A kialakult járványügyi helyzet és a kormányzati rendelkezések figyelembevételével a Szegedi Dóm Látogatóközpont február elsejéig zárva tart. A kegytárgy- és ajándékbolt, valamint az urnatemető a megszokott nyitva tartási rendben, keddtől vasárnapig 9 és 17 óra között látogatható. Kéri az elhunytak hozzátartozóit, hogy az urnatemetőt a Szegedi Dóm Látogatóközpont főbejárata, a Szentháromság-szobor felől közelítsék meg.

Lezárult a Szegedi Dóm Látogatóközpont által hirdetett Betlehem-készítő pályázat közönségsvavazása. A hét kategória 61 alkotására összesen 963 voks érkezett. A közönségsvavazás eredményhirdetése, valamint a szakmai zsűri értékelése a kiállítás zárásakor, Gyertyaszentelő Boldogasszony napján, február 2-án lesz. A szervezők bíznak abban, hogy ekkor már személyesen is találkozhatnak a nyertesekkel. A pályázattal kapcsolatos további információ az alábbi oldalon olvasható: <https://www.facebook.com/szegedidomturizmus/photos/>.

A Gál Ferenc Egyetem Szegedre hirdetett Theolinguá akkreditált, egyházi szaknyelvi nyelvvizsgára február 19-ig lehet jelentkezni B1, B2 és C1 szintekre angol, német és olasz nyelvből. A Szeged-Csanádi Egyházmegye egyetemén 2008. óta működik a Nyelvvizsgáztatási Akkreditációs Központ kihelyezett vizsgahelyeként, mellyel Szegeden és a régióban egyedül biztosítja a Theolinguá nyelvvizsga megszerzésének lehetőségét. A vizsga időpontja március 27., helyszíne a Gál Ferenc Egyetem szegedi épülete a Dóm tér 6. szám alatt. A Theolinguá nyelvvizsgáról és tanfolyamról szóló információkat a <https://gfe.hu/hallgatoknak/nyelvtanulas-nyelvvizsgak/> oldalon érhetik el azok is, akik felvételi vagy diplomaszerezés érdekében készülnek nyelvvizsgára.

A Szeged-Csanádi Egyházmegyei Karitászmunkatársai kérik, akik tehetik, segítsék munkájukat téli ruházati adományokkal. A jó állapotú, tiszta, használható ruhadarabokból álló felajánlásokat az Alföldi utca 46. szám alatt található raktárba kérik eljuttatni csütörtökönként 15 és 17 óra között. Amire most kiváltképp nagy szüksége van a rászorulóknak: férfi téli dzseki (nem szövetkabát), férfi cipő, alsónemű és hálósák. Az Egyházmegyei Karitászmunkatársai világhálón: szegedcsanadikaritasz.hu oldalon érhető el, ahol további információ olvasható a szervezet munkájáról.

A Szeged-Csanádi Egyházmegyei Pasztorális Helynökség CsaládKözPontjának munkatársai is részt vettek január 9-én az Országos Családreferens Találkozón, melyre a járványügyi helyzet miatt az online térben került sor. Azért is volt különleges ez az alkalom, mert Bíró László püspök után 2020 őszén Marton Zsolt váci megyéspüspök lett a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia családreferens püspöke. Az új püspök beszédében kiemelte az egész világegyházat érintő család évét és a Szent József-évet. Ez a szentév fontos ösztönző erő hívőknek és nem hívőknek arra, hogy újra felfedezzék a családot, mint a társadalom egyedülálló és rendkívüli erőforrását. A találkozón bemutatkoztak az egyházmegyei családpasztorációs munkatársai, és beszámoltak az elmúlt év eseményeiről, tapasztalatairól. A program második felében a családreferens terveiket, céljait ismertették, valamint beszélgettek a családpasztoráció aktuális kihívásairól, egyeztettek a megoldásra váró problémákról, feladatokról.

Szent István király tiszteletére 500 ezer forint névértékű arany, illetve 15 ezer forint névértékű ezüst és 3 ezer forint névértékű színesfém emlékérméket bocsátott ki január 11-én a Magyar Nemzeti Bank. A kibocsátással a jegybank egy új emlékérmé-sorozatot indít Országépítő királyok Árpád dinasztijából elnevezéssel. A sorozatot, mely a történeti hűség megsértése nélkül tíz uralkodóra fókuszál, az előzetes tervek szerint két évente bővíti egy-egy új taggal a jegybank. A korhű forrásmotívumokon alapuló emlékérmék grafikai terveit Tóth Zoltán ötvösművész készítette.

Az emlékérmék előlapján középen a Szent István király által „Lancea Regis” felirattal – veretett dénár hátlapja alapján készült ábrázolás látható, melyet tíz darab keresztmotívum vesz körbe. A templomként értelmezhető éremképi elem utal Szent István államalapító és egyházépítő szerepére, pénzkibocsátói tevékenységére, a keresztmotívumok Szent István uralkodásának egyik legjelentősebb eredményét, a tíz egyházmegyeiből álló magyar egyházszervezet kiépítését reprezentálják. Az emlékérmék hátlapján központi motívumként az 1031-ben eredetileg miseruhának készült koronázási palást Szent Istvánt ábrázoló részletének megjelenítése látható. Mindhárom emlékérmé átmérője 34 milliméter, szélük sima, szélfeliratos. Az 500 ezer forintos címletű emlékérmé 999 ezrelék finomságú aranyból készült, súlya 31,104 gramm (1 uncia).

Kiadja a Glatfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László
Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,
Cserny Szilvia, Kozma Gábor,
Szeberényi Klára, † Tóth Sándor
Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.